22/10/2019

Εορτάσθηκε η Επέτειος της απελευθέρωσης της Χαλάστρας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Τρίτη 22 Οκτωβρίου 2019, το πρωί, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας, κ. Παντελεήμων, λειτούργησε και κήρυξε το θείο λόγο στον Ιερό Ναό Κοιμήσεως της Θεοτόκου Χαλάστρας με την ευκαιρία του εορτασμού της επετείου της απελευθέρωσης της πόλεως.

Στο τέλος, τελέστηκε Δοξολογία με την παρουσία των τοπικών αρχών και ακολούθησε τρισάγιο πεσόντων, κατάθεση στεφάνων και μαθητική παρέλαση.

© Koumas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

ΕΥΤΙΚΟ ΤΜΗΜΑ
ΛΑΣΤΡΑΣ
ΔΕΛΤΑ
1978
© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΒΕΡΟΙΑΣ:

Λίγες ἡμέρες πρίν ἀπό τά Ἐλευ-θέρια τῆς πρωτεύουσας τῆς Μακε-δονίας μας, τῆς Θεσσαλονίκης, ἑορτάζει τά Ἐλευθέριά της ἡ πόλη μας, ἡ Χαλάστρα. Καί αὐτή τήν ἡμέρα τῶν Ἐλευθερίων πανηγυ-ρί-ζουμε σήμερα δοξάζοντας τόν Θεό γιά τό μεγάλο δῶρο πού μᾶς χάρισε.

Δέν ἔχει σημασία ἄν ἡ πόλη μας εἶναι μικρή, πολύ πιό μικρή ἀπό τή Θεσσαλονίκη, ἡ χαρά εἶναι ἡ ἴδια, γιατί καί ἡ ἐλευθερία ἔχει τήν ἴδια σημασία εἴτε εἶναι μικρή εἴτε εἶναι μεγάλη ἡ πόλη πού ἀπελευθερώ-νεται.

Ἡ σημασία εἶναι ἡ ἴδια, γιατί καί οἱ κάτοικοι τῆς Χαλάστρας, οἱ πα-τέρες μας, προσδοκοῦσαν μέ τήν ἴδια λαχτάρα, ὅπως καί οἱ κάτοικοι τῆς Θεσσαλονίκης, τόν

ἑλληνικό στρατό γιά νά τούς ἀπελευθερώσει ἀπό τόν Τουρκικό ζυγό, πού τούς καταπίεζε σχεδόν 500 χρόνια.

Καί ἄν οἱ πατέρες μας χαιρόταν ἐξί-σου μέ τούς Θεσσαλονικεῖς γιά τήν ἀπελευθέρωσή της, ἐμεῖς οἱ ἀπό-γονοί τους, ἔχουμε κάθε λόγο νά χαιρόμεθα περισσότερο καί νά ὑπερηφανευόμεθα περισσότερο, γιατί οἱ πατέρες μας ἦταν αὐτοί πού βοήθησαν τόν ἑλληνικό στρα-τό νά φθάσει ἐγκαίρως στή Θεσσα-λονίκη, πρίν νά προλάβουν οἱ Βούλ-γα-ροι νά μποῦν στήν πόλη καί νά τήν παραλάβουν ἀπό τούς Τούρκους.

Εἶναι γνωστά τά ἱστορικά γεγο-νό-τα σέ ὅλους σας. Εἶναι γνωστό τό εὐφυές τέχνασμα τοῦ συμπολίτη μας Γεωργίου Νταλιγκάρη, πού πρότεινε μιά ἁπλῆ λύση στούς ἐπι-κεφαλής τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ, οἱ ὁποῖοι ἀγωνιοῦσαν, γιατί ἡ κα-τα-στροφή τῆς γέφυρας τοῦ ποτα-μοῦ Ἀξιοῦ ἀπό τούς Τούρκους δέν τούς ἐπέτρεπε νά συνεχίσουν τήν πορεία τους πρός τή Θεσσαλονίκη, μέ ἄγνωστες ἐκείνη τή στιγμή συνέ-πειες.

Ἔτσι ἡ εὐστροφία ἑνός ἀνθρώ-που, τοῦ Γεωργίου Νταλιγκάρη, καί ἡ προθυμία ὅλων τῶν Χαλα-στρηνῶν νά προσφέρουν ὅ,τι ξύ-λινο εἶχαν στά σπίτια τους, πόρτες, παράθυρα, βάρκες, βαρέλια, σανί-δια καί νά τά δέσουν μέ σχοινιά, ὥστε νά κατασκευάσουν γρήγορα μία πλωτή γέφυρα πού θά ἔδινε τή δυνατότητα στόν ἑλληνικό στρατό νά περάσει τόν Ἀξιό καί νά φθάσει ἐγκαίρως στή Θεσσαλονίκη, αὐξά-νει καί τή χαρά μας καί τήν ὑπε-ρηφάνειά μας γιά τούς πατέρες μας, πού ὄχι μόνο ἀγωνίσθηκαν στόν Μακεδονικό ἀγώνα γιά τήν ἀπε-λευθέρωση τῆς πατρίδας μας ἀλλά συνέβαλαν μέχρι καί τήν τε-λευταία στιγμή, γιά νά γίνει ἡ ἐλ-πί-δα καί ἡ προσδοκία τῆς ἐλευθε-ρίας πραγματικότητα.

Καί δέν εἶναι μόνο αὐτό τό γε-γο-νός πού μᾶς κάνει ὑπερήφα-νους γιά τούς πατέρες μας καί γι᾽ αὐτή τή μικρή πόλη, τήν Χαλάστρα. Εἶ-ναι καί ἡ προσφορά τῶν δύο ἁγίων νεομαρτύρων, τοῦ ἁγίου Ἀθανα-σίου καί τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τῶν Κουλακιωτῶν, πού μαρτύρησαν γιά νά μήν ἀρνηθοῦν τήν πίστη τους καί τήν ἀγάπη τους στήν πα-τρίδα. Καί εἶναι ἀκόμη ἡ θυσία τῶν τέκνων της, πενήντα λαϊκῶν καί δύο κληρικῶν ἐθνο-μαρτύρων, πού σφαγιάσθηκαν ἐδῶ, στόν ναό τῆς Παναγίας, ἀπό τόν Λουμπούτ πασᾶ, ὅταν πέρασε ἀπό τή Χαλά-στρα, πηγαίνοντας ἀπό τή Θεσσα-λο-νίκη στή Νάουσα γιά νά κατα-πνί--ξει τήν ἐπανάσταση τῶν Ναου-σαίων.

Αὐτή ἡ θυσία καί ἡ προσ-φορά τῆς Χαλάστρας καί τῶν πατέ-ρων μας στόν ἀγώνα γιά τήν ἀπε-λευθέρωση τῆς Μακεδονίας καί τῆς Θεσσαλο-νί-κης δέν ἀποτε-λεῖ μό-νο αἰτία χα-ρᾶς καί πανηγυρι-σμῶν. Ἀποτε-λεῖ καί ἕνα μάθημα γιά ὅλους μας.

Ἀποτελεῖ ἕνα μά-θημα γιά ὅσους ἀξιολογοῦν τή σπουδαιότητα μέ τό μέγεθος, μέ

τόν πλοῦτο, μέ τή μόρ-φωση, μέ τά ἀξιώματα, καί μᾶς δι-δάσκει ὅτι μία μικρή κωμόπολη, ὅπως ἡ Χαλάστρα, μέ ἁπλούς ἀν-θρώ-πους, πού δέν εἶχαν οὔτε τε-χνι--κή ἐκπαίδευση οὔτε πτυχία οὔ-τε θέσεις, μπορεῖ νά κάνει μεγάλες θυσίες, μπορεῖ νά προσφέρει πολλά στήν πατρίδα καί τό Ἔθνος καί νά διαδρα-μα-τίσει καθοριστικό ρόλο στήν ἐξέ-λιξη τῶν γεγονότων.

Καί ἀκόμη ἀποτελεῖ ἕνα μάθημα γιά ὅλους ἐκείνους πού ἐμπιστεύ-ονται τούς ἰσχυρούς καί προσφεύ-γουν ἀποκλειστικά στή δύναμη τῶν ὅπλων καί τῶν τεχνικῶν μέ-σων, διδάσκοντάς μας ὅτι συχνά ὅλα αὐτά μπορεῖ νά ἀκυρωθοῦν ἀπό τά ἁπλά μέσα, τά ὁποῖα ἐκεῖνοι ὑποτιμοῦν.

Οἱ ἡρωικοί πρόγονοί μας μᾶς δι-δά-σκουν ὅμως καί κάτι ἀκόμη πού θά πρέπει νά τό ἔχουμε πά-ντο-τε κα-τά νοῦν. Καί αὐτό εἶναι ὅτι θά πρέπει ὅλοι μας καί ὁ καθένας ἀπό ἐμᾶς ξεχωριστά νά ἔχουμε τή θέ-λη-ση νά βοη-θή-σουμε στόν κάθε ἀγώνα τῆς πα-τρίδος καί τοῦ Ἔ-θνους μας.

Ἄς μήν ὑποτιμοῦμε τήν προσφο-ρά αὐτή ὅσο ταπεινή καί ἄν εἶ-ναι. Ἄς μήν σκεφτόμαστε ὅτι δέν μπο-ροῦ-με ἐμεῖς νά προσφέρουμε κάτι στήν πατρίδα μας. Ἄς μήν πεί-θου-με τόν ἑαυτό μας ὅτι ἡ ὑπερά-σπιση καί τό μέλλον τῆς πατρίδος μας δέν εἶναι στή δική μας ἁρμο-διό--τη-τα καί στίς δικές μας δυνατό-τη-τες, ἀλλά εἶναι ὑπόθεση τῶν ἀρχόντων καί τοῦ στρατοῦ.

Ναί, εἶ-ναι ὄντως αὐτῶν. Ἡ πολι-τική καί ἡ στρατιω-τι-κή ἡγεσία ἔχει τήν εὐθύ-νη νά κα-τευθύνει τήν πα-τρί-δα καί νά κάνει τίς πρέπουσες κάθε φορά ἐπιλογές γιά τό συμφέ-ρον της. Ὅμως αὐτό δέν μᾶς ἀπαλ-λάσσει ἀπό τή δική μας ἀτομική καί προ-σω-πική εὐθύ-νη νά κάνουμε ὅ,τι μποροῦμε γιά τό καλό καί τήν ὠφέ-λεια τῆς πα-τρί-δος μας. Μία πόρτα, μία σανίδα, μία βάρκα μπο-ροῦν νά κάνει τήν κρί-σιμη δια-φο-ρά, ὅπως μᾶς δίδα-ξαν οἱ πατέρες μας, πού δέν δίστα-σαν νά διαλύ-σουν καί τά σπίτια τους ἀκό-μη γιά χάρη τῆς πατρίδος καί τῆς ἐλευθε-ρίας.

Αὐτό μᾶς δίδαξαν καί αὐτό μᾶς δι-δάσκουν καί σήμερα: γιά τήν πα-τρί----δα καί τήν ἐλευθερία κάθε θυ-σία ἀξίζει, καί πρέπει νά εἴμαστε ἕτοιμοι νά τήν κάνουμε καί ἐμεῖς ἀνά πᾶσα στιγμή, ἐάν θέλουμε νά εἴμαστε ἄξιοι τῆς ἐλευθερίας πού μᾶς χάρισαν οἱ πατέρες μας, ἐάν θέλουμε νά εἴμαστε ἀντάξιοι τῶν προγόνων μας. Γιατί σέ αὐτούς καί στόν Θεό ὀφείλουμε τήν ἐλευθερία μας καί πρέπει νά εἴμεθα πάντοτε εὐγνώμονες γι᾽ αὐτό καί νά μήν ξεχνοῦμε ποτέ νά ἐρχόμεθα αὐτή τήν ἡμέρα στήν ἐκκλησία γιά νά ἐκφράζουμε καί πρός τόν Θεό καί πρός τούς πατέρες μας τήν εὐγνωμοσύνη πού τούς ὀφείλουμε.